

Tereza Holubcová: Sborová tvorba Jana Bůžka

Posudek vedoucího diplomové práce

Monografie hudebních osobností, ať již celonárodního či regionálního významu, pomáhají zaplnovat bílá místa v zobrazení a zhodnocení hudebního života v Čechách, a proto považují diplomovou práci, kterou Tereza Holubcová předložila, obecně za velmi prospěšnou.

Protože se u takto koncipovaných prací většinou jedná, stejně jako v případě hudebního skladatele a pedagoga Jana Bůžka, o osobnosti, jimž prozatím nebyla věnována odborná pozornost, vyplývá z toho pro autora obtížná pozice: nemůže se opřít o žádnou literaturu a musí nutně vycházet pouze z pramenných zdrojů. Z tohoto důvodu je proto třeba v těchto případech pohlížet, podle mého názoru, poněkud shovívavěji na menší textový rozsah, jak je tomu ostatně i u práce T. Holubcové.

Po stručném popisu životních osudů se Holubcová vzhledem k svému vlastnímu profesnímu zaměření soustředila na jednu oblast Bůžkovy sborové tvorby, a to na skladby pro ženské a dětské sbory. Roztřídila je podle textových předloh do čtyř skupin a zpracovala jejich kompletní dokumentaci, tj. chronologický soupis, u něhož však mohla připojit i autory textových předloh.

Stěžejní část její práce se věnuje rozboru tří tematicky i kompozičně odlišných cyklů na slova lidové poezie (*Devět písniček v lidovém tónu*), na dětské verše klasických českých básníků (*Seďm dětských sborečků*) a na starou čínskou poezii v překladu B. Mathesia (*Madrigaly*). Podle mého názoru zde prokázala dostatečnou hudebně teoretickou fundovanost a vcelku zdařile se vypořádala s charakteristikou jednotlivých skladeb. Co však postrádám, a autorku jsem na to průběžně upozorňoval, jsou poněkud obsáhlejší shrnutí, která by se měla vztahovat jak k jednotlivým cyklům, tak k Bůžkově kompozičnímu stylu jako celku. Autorčino konstatování, že „...se snažila dojít k charakteristice Bůžkova skladebného stylu...“ (s. 60), tak nedošlo naplnění. Alespoň při ústní obhajobě by se tedy o to měla pokusit. Podstatná je totiž otázka, zda je Bůžkův kompoziční styl ve zkoumaných cyklech jednolité, či zda se proměňuje, a to ve vztahu k textovým předlohám i k jejich určení pro věkově odlišné skupiny interpretů.

Druhá věcná připomínka se vztahuje k prvnímu zkoumanému cyklu. Autorka se zaměřila na skladby pro dětské a ženské sbory, přitom se však v tomto případě jedná o sbory smíšené. Jedná se o úmysl či o opomenutí?

Mám ještě několik dalších drobnějších věcných dotazů:

- Co autorka rozumí „současnou tonalitou“? Je to termín? (viz Úvod)
- Lze považovat mediantu za příklad drobné imitační práce? (s. 25)
- Je věcně správné tvrzení, že „Autor opět volí centrum a moll, ale tónorod je durový“? (s. 46).

Z jazykového hlediska je práce na dobré úrovni, občas se objevují chyby v interpunkci, nejednotné je psaní velkých a malých písmen u názvů durových a mollových tónin (s. 37). Několik základních gramatických chyb (např. shoda podmětu a přísudku v čísle) se objevuje v anglickém Summary.

Shrnutí: Obecně považují předloženou práci za zdařilou a přínosnou, vzhledem k několika věcným a jazykovým chybám a nedostatkům navrhuji hodnocení **velmi dobře**.